

Hymni tulelle

Ken tulta on, se tulta palvelkoon.
Ken maata on, se maahan maatukoon.
Mut kuka tahtoo nousta taivahille,
näin kaikuu kannelniekan virsi sille:

Mit' oomme me? Vain tuhkaa, tomua?
Ei aivan: Aatos nousee mullasta.
On kohtalosi kerran tuhaks tulla,
mut siihen ast' on aika palaa sulla.

Mi palaa? Aine. Mikä polttaa sen?
Jumala, henki, tuli ikuinen.
On ihmis-onni olla kivihiltä,
maan uumenissa unta pitkää piiltä,

herätä hehkuun, työhön, taisteluun,
kun Luoja kutsuu, luottaa aurinkoon,
toteuttaa vuosisatain unelmat,
joit' uinuneet on isät harmajat.

On elon aika lyhyt kullakin.
Siis palakaamme lieskoin leimuvin,
tulella kohotkaamme korkealle!
Maa maahan jää, mut henki taivahalle.

Eino Leino

Maininkeja

Pitkinä, loivina maininkeina
mieleni myrskyt päilyy,
elämänseikkailun, haaveen halut
vain kokemuksina säilyy.

Vanhenin vuosia kuukausissa.
Mistä sen saatan tietää?
Siitä että jo suuttumatta
voin loukkauksia sietää.

Siitä, että on mieleni murhe
mun suurempi tunteeni tulta,
että jo kiellän itseltäni,
mitä ennen en kieltänyt sulta.

Pitkät, kauniit aurinkopäivät
saattavat eessäni olla

taikka kuolema, köyhyys ja kurjuus –
kuolema tunkiolla.

Merkitse mulle ei enää, mi muille,
ei mulle se merkkitaipaus,
ei rikkaus, ei rakkaus, ei arvo, ei valta,
vain sieluni iijäinen vapaus.

Eino Leino